

Čís. 13484.

Nebyla-li žaloba o zmatečnost vznesena u pracovního soudu, který v původním sporu rozhodl o věci v první stolici, nýbrž u soudu odvolacího, jest opravný prostředek podati u pracovního soudu jako soudu první stolice. Odvolací soud měl opravný prostředek, byl-li podán u něho jako u soudu vyšší stolice, odstoupiti soudu první stolice.

Jde o zmatečnost podle § 477 č. 2 c. ř. s., rozhodoval-li samo-soudce o žalobě pro zmatečnost, podané u odvolacího soudu ve věcech pracovních.

(Rozh. ze dne 26. dubna 1934, R I 439/34.)

Žalobce podal »odvolání« z rozsudku krajského soudu civilního v Praze, který jednal a rozhodl o jeho žalobě pro zmatečnost podle § 529 č. 2 c. ř. s. — jak rozsudku pracovního soudu v Praze ze dne 18. dubna 1932, tak i rozsudku krajského soudu jako soudu odvolacího ze dne 22. července 1932. Krajský soud civilní odmítl odvolání jako nepřípustné, ježto napadený jeho rozsudek mohl podle prvního odstavce § 532 c. ř. s. a § 535 c. ř. s. býti napaden jen dovoláním.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a zároveň zrušil z úřadu i rozsudek krajského soudu civilního v Praze ze dne 31. května 1933 a řízení mu předcházející, počínajíc ústním jednáním ze dne 30. ledna 1933, pro zmatečnost a vrátil věc krajskému soudu, by o ní podle zákona dále jednal a rozhodl.

Důvody:

Žaloba, o niž jde, nebyla vznesena u soudu, který v původním sporu v první stolici o věci rozhodl, nýbrž u soudu vyššího (t. j. odvolacího soudu) a proto jest tu použití ustanovení § 535 c. ř. s., ježto zákon č. 131/1931 sb. z. a n. nemá v tom směru zvláštní odchylné ustanovení (§ 19 cit. zák.) a odporovatelnost rozsudku jest v této věci posuzovati podle ustanovení platících pro krajský soud jako soud odvolací (§ 535 poslední věta c. ř. s.). Z toho však plyne, že opravný prostředek neměl býti podán přímo u krajského soudu civilního jako soudu vyšší stolice, nýbrž u pracovního soudu v Praze jako soudu první stolice (§ 29, pokud se týče § 34 zák. č. 131/1931 sb. z. a n.) a krajský soud, byl-li u něho podán jako u soudu vyšší stolice, měl jej i se spisy odstoupiti soudu první stolice, pracovnímu soudu, by tento soud mohl učiniti o něm další jemu příslušející opatření. Neučinil-li tak krajský soud, nýbrž odmítl napadeným usnesením žalobcovo odvolání jako nepřípustné, nezbylo, než usnesení jeho zrušiti. Jak již bylo dolíčeno, byl pro žalobu, vytýkající zmatečnost, příslušným podle § 532 první odstavec c. ř. s. soud odvolací, ježto žalobou tou bylo odporováno i jeho vlastnímu rozhodnutí, i rozhodnutí soudu první stolice. Soud odvolací může podle ustanovení pro řízení před ním platných učiniti věc zralou k rozhodnutí a proto platí podle § 535 c. ř. s. pro ústní jednání, provedení důkazů a oznámení rozsudku k žalobě vydaného ustanovení, která platí pro

tento soud jako stolicí opravnou, t. j. v tomto případě pro soud odvolací. Podle § 32 zák. čís. 131/1931 sb. z. a n. rozhoduje ve sporech pracovních o hodnotu vyšší než 300 Kč odvolací soud v senátě složeném ze tří soudců z povolání, z nichž jeden předsedá, a dvou přísedících. Konal-li tedy v tomto případě ústní jednání a vydal-li rozsudek s a m o s o u d c e místo takto složeného senátu, nebyl rozhodující soud řádně obsazen (§ 477 čís. 2 c. ř. s.) a k tomuto zmatku bylo hleděti nejvyšším soudem, jemuž žalobcův rekurs byl předložen, z moci úřední, třebaš tato vada nebyla vytýkána nižádnou stranou (§§ 494, 513 c. ř. s. a § 35 zák. čís. 131/1931). Bylo proto rozsudek krajského soudu civilního v Praze a jemu předcházející řízení, počínajíc ústním jednáním ze dne 30. ledna 1933, zrušiti jako zmatečné a krajskému soudu uložit, by podle zákona postupoval, jak ve výroku vysloveno.

Čís. 13485.

V disciplinárním řízení proti trvale ustanovenému obecnímu zřízení nelze obdobně použiti § 105, odstavec druhý, zákona ze dne 25. ledna 1914, čís. 15 ř. zák.

Pro obecní zastupitelstvo není závazným usnesení disciplinární komise podle § 8 odst. (2) vl. nař. ze dne 14. srpna 1920, čís. 483 sb. z. a n., o tom, jaký disciplinární trest má býti obecnímu zřízení uložen.

(Rozh. ze dne 26. dubna 1934, Rv I 2319/32.)

Žalobce byl policejním strážníkem žalované obce v Čechách. Byv usnesením obecního zastupitelstva žalované obce po disciplinárním řízení propuštěn z obecní služby bez nároku na požitky, domáhal se žalobce na žalované obci, by bylo uznáno právem, že disciplinární nález, jímž byl žalobce propuštěn ze služeb žalované obce, jest neplatný, že smlouva, již byl žalobce ustanoven obecním strážníkem žalované obce, trvá po právu a že žalovaná obec jest povinna platiti žalobci služné za dobu po propuštění. **P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e** žalobě vyhověl. **O d v o l a c í s o u d** žalobu zamítl.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolatel se snaží dovoditi, že pro disciplinární řízení proti trvale ustanovenému obecnímu zřízení platí podle § 2 vlád. nař. ze dne 14. srpna 1920 čís. 483 sb. z. a n. obdobně také předpis § 105 služební pragmatiky čís. 15/1914 ř. z., že usnesení obecní disciplinární komise jest pro obecní zastupitelstvo závazné a že v souzeném případě disciplinární nález, usnesený obecním zastupitelstvem žalované obce, jest formálně nesprávný a proti žalobci bezúčinný, ježto obecní disciplinární komise uznala jen na přeložení žalobce na trvalý odpočinek se srážkou 25% normálního výslužného, kdežto obecní zastupitelstvo se usneslo na propuštění žalobce ze služeb obce. Dovolateli nelze především přisvědčiti v tom, že pro disciplinární řízení proti obecnímu zřízení jest obdobně použiti také předpisu § 105 odst. (2) zákona čís. 15/1914 ř. z.